

HEGYALJAI HIMALÁJA

(SZÜNIDEI TÖRTÉNET)

Egy nyári reggel Muskotály András bevonult a lefüggönyözött tisztaszobába, maga elé tett egy köteg papírost, tollat ragadott, és írni kezdett. A három oldalas mű címe ez volt: *Maliharaszt, a ságréti Himalája*. A rövidke írás a falu fölé emelkedő domb szépségeit írta le, a fiú csendes sétálásait a koraestéken, és vidám kirándulásait a barátaival. Amikor elkészült, lecsapta a tollat és rohant ki a rétre, a többiek után. Otthon nem szólt senkinek az írásról, csak apját kérdezte meg, jó-e az írógép, amelyik az előszoba sarkában árválkodik évek óta. Apja mondta, hogy jó.

Másnap reggel Muskotály András ismét bevonult a lefüggönyözött tisztaszobába, maga elé tett egy köteg papírost, tollat ragadott és ismét írni kezdett. A három oldalasra sikerült mű címe ez volt: *Beköszön a Kürtös-patak Ságrétre*. A rövidke írás a tavalyi nagy esőről szólt, amikor a Kürtös előntötte a Rekettyés rétet, az emberek csónakokkal, a gyerekek teknőekkel eveztek fától-fáig. Amikor elkészült, lecsapta a tollat, és rohant fel a többiek után a kőfejtőbe, indiánost játszani. Otthon nem szólt senkinek az írásról, csak apját kérdezte meg, van-e idehaza géppapír. Apja mondta, hogy van.

Harmadnap reggel Muskotály András megint csak bevonult a lefüggönyözött tisztaszobába, maga elé tett egy köteg papírost, tollat ragadott és megint csak írni kezdett. A három oldal terjedelmű írás címe ez lett: *A hegyen át, Pántódra*. A rövidke írás bemutatta a ságréti faluvéget, az akácerdőt, meg azt a háromnegyedórás sétát, a tetőn át, ahol mindig süt a nap, és mindig fúj a szél, meg azt az érzést, amikor előbukkan a völgyben a pántódi tó, és az embernek rohannia kell, hogy mihamarabb odaérjen. Amikor elkészült, lecsapta a tollat, és rohant a többiek után, akik gyalog poroszkáltak át a pántódi tóra, a hegyen keresztül. Otthon nem szólt senkinek az írásról, csak apját kérdezte meg, gyakorolhat-e az írógépen. Apja mondta, hogy igen.

A következő nap esős volt és szeles, Muskotály András széket húzott az előszoba sarokasztalához, maga elé tett egy halom papírt, és nekifogott a gépelésnek. Három oldalt újra kellett kezdeni, legalább harminc betűt

felülütött, így is maradt hiba bőven a szövegben. Amikor végre elkészült a gépeléssel, felugrott és rohant a szomszédba, hogy a gombfocibajnokságnak legalább a második fordulójára odaérjen.

Este apját az írógép mögött találta, az előszobai sarokasztalnál. Apja zsörtölődött, hogy halvány a gépszalag, hogy András még azt se tudja, hogy a „javítja” hosszú í-vel írandó, a „helyett” pedig két t-vel, pedig egy ekkora számárnak ennyit már illene tudnia. Aztán váratlanul azt mondta apja, hogy „egész ügyes írások”. Meg azt is mondta, hogy el kellene küldeni a megyei újságnak, ilyenkor nyáron úgyis kézírathíányban szenvednek. Van is neki egy ismerőse a szerkesztőségben...

András utálta az „egész ügyes” szófordulatot, azt meg még inkább, hogy apja beajánlja valahová, ezért aztán másnap reggel kapta az újságot, a hátoldaláról maga böngészte ki a címet, egy borítékba tette az írásokat, és postára adta. A neve alá odaírta, hogy 16 éves, diák. Igen! Aztán rohant a többiek után, mentek fel a Maliharasztra, ahol a szomszéd fiú állítólag tengeri csigákat talált.

Úgy augusztus közepén egy boríték érkezett András címére, nagy, vastag boríték, benne egy aznapi újság, a főszerkesztő géppel írott és tintával aláírt levele. Az újságban pedig az ő írása: Maliharaszt, a ságréti Himalája. András elégedetten bólogatott, a család egyik fele örvendezett, a másik fele irigykedett, apja csak krákogott, sokat sejtetően.

Szeptember elsején aztán, ugyebár, ebben az évben is megkezdődött az iskola, András naponta busszal járt be a városba. Az első tanítási napon azért kérdezgette a fiúkat, olvastak-e a nyáron újságot, de azok úgy néztek rá, mint aki bolondot kérdezett.

Három nappal később megjelent a második írás: Beköszön a Kürtőspatak Ságrétre.

Tóbiás iskolaigazgató háromnegyed nyolckor a város főutcáján vonult végig az iskola felé, amikor szembetalálkozott az újság főszerkesztőjével, aki gratulált „jótollú diákjához”. Az igazgató mosolygott, és semmit se tudott a dologról. Az iskolába érve szétnyitotta újságját, megtalálta benne Muskotály András mondatait, a falut ért tavalyi árvízről.

– Ki ez a Muskota? – kérdezte az iskolatitkárt, szándékosan hibásan ejtve a „jótollú diák” nevét.

– *Muskotály*. Muskotály András, a harmadikba jár.

– Jöjjön le. Most azonnal.

Muskotály András besomfordált az igazgatói irodába. – Ez az év is jól kezdődik! – gondolta. – Már szeptember elején az irodába hívnak.

– Félsz, Muskota? Van miért... – és Tóbiás igazgató elé lökte az újság aznapi számát.

– Hohó, megjelentem?! – szaladt ki Muskotály András száján az örömteli mondat.

– Szóval beköszönt hozzátok a patak? Te meg beköszönsz az iskolába? – a mondatnak ugyan semmi értelme nem volt, de Tóbiás igazgató úgy helyezte el hangsúlyait, hogy Muskotály András reszketni kezdett.

– A falunkról írtam ezt, igazgató úr. A nyáron már egyszer megjelent egy másik írás is, a falu dombjáról, ahol... – Nem kellett volna forszírozni. Az igazgató arcából kifutott a vér, a szeme szikrákat szórt.

– Csak úgy írogat a „jótollú diák”? És ezt nekem az utcán kell megtudnom, idegenektől? Ebbe az iskolába diákok járnak, nem firkoncok, értsz engem, Muskota? Vagy talán már tegezni se merjelek?

– Nyáron írtam az elsőt, igazgató úr! Meg ezt is, csak éppen most jelent meg. Ez is a falunkról szól. Édesapám ajánlotta, hogy küldjük el az újságnak.

– Édesapáddal takarózol, te gyáva?! Az ő háta mögé bújsz? Elég szégyen, hogy... – nem mondta meg Tóbiás igazgató, hogy mi akkora szégyen, csak le-föl járkált irodájában. – És engem? Engem volnál szíves tájékoztatni, hogy még mit tervezel? Vagy eztán a leckédet is az újságnak fogod megírni? Előbb tőlem kér engedélyt, aki akármit, akárkinek el akar mesélni, vagy odapiszkítani valahová!

– Odahaza írtam, igazgató úr! Akkor hogyan...

– Nyáron nyaralunk! – harsogta Tóbiás igazgató. – Nem történeteket írunk az újságba a tanárunk háta mögött. – Kezével az újságra csapott, majd az asztalra lökte. – És miért gondolod, hogy érdekel bárkit a te nyomorult patakod?!

– A Kürtös a fél falut elöntötte, igazgató úr! A tévé is kinn volt. És így történt, én magam láttam. Édesapámnak ez tetszett a legjobban...

– Elég, ne dicsérd magad! Utolsó eset volt, hogy elnéztem. Apád pedig elég rosszul teszi... És most, mars, vissza az osztályodba!

Muskotály András az osztály felé menet, a folyosón, vonogatta egy kicsit a vállát. A szünetben megkérdezte osztálytársait, olvasták-e az újságot, mondták, ők nem olvasnak újságot, legföljebb a sportot. Egyikük szexlapot olvasott, mondta, ha akarja Muskotály, kölcsönadja neki matek órára. Az örömét elrontották, az ijesztéstől nem ijedt meg túlságosan, András azt gondolta, ezzel vége a dolognak.

Apjának elmesélte a legszüükségesebbeket, apja dohogott. Aztán vette a fia ellenőrzőjét, bevonult a lefüggönyözött tisztaszobába, tollat ragadott és

írni kezdett: „Tisztelt Igazgató Úr! Örömmel hallom, hogy az önök iskolájába olyan diákok járnak, akik tizenhat évesen tájékoztatni képesek a világot lakóhelyük eseményeiről és értékeiről. Még nagyobb öröm számomra, hogy e diákok egyike az én fiam, Muskotály András. Sajnálattal hallom viszont, hogy Ön dicséret és biztatás helyett megszegyenítette és megfélemlítette ezt a diákot. Aggódok iskolájáért! Idősebb Muskotály András”.

Ifjabb Muskotály András a város felé buszoztában elolvasta a levelet, amelyet apja Tóbiás igazgatónak az ő ellenőrzőjébe írt, és némiképp büszke volt az apjára. Az ellenőrzőt Tóbiás igazgató részére leadta az iskolai titkárságon.

Másnap az újságban megjelent András harmadik írása: A hegyen át, Pántódra. Az írás mellett két fénykép díszelgett, kilátás a ságréti hegytetőről és a pántódi tó. Mindkét kép fekete-fehér volt és kissé elmosódott. András a buszállomáson látta meg a lapot, az újságárusnál. Megvette, kinyitotta, és egy pillanatra megállt a város főutcáján. Közben pedig a ságréti hegytetőn érezte magát, arcát fújta a játékos, nyári szél.

Tóbiás igazgató lépett mögéje, és hátulról belenézett az újságba.

– Most meg Pántód? Még csak nem is Ságrét?! És én itt tudom meg az utcán? – öklével ezúttal is beleboksolt András újságjába, a fiú a földre ejtette a lapot. Tóbiás igazgató továbbcsörtetett. Az utcán szembejött vele a főszerkesztő, csak menet közben intett és mosolygott rá az igazgatóra: – Határozottan tehetséges ez a gyerek! – és ment tovább. Muskotály Andrást nem ismerte személyesen, rá ügyet se vetett.

Egy óra múlva András kezében volt az ellenőrző: „Tisztelt szülő! Gyermeked ügyében hétfőn 10 órakor keressen fel irodámban. Tóbiás igazgató”. András a vállát vonogatta, apja fújta a méregtől. Hétfőn beutazott a városba, bement az iskolába. A titkár leültette. Idősebb Muskotály András várt az előszobában. Negyven perc után felállt és a titkárhoz lépett: – Mi van ide írva? – kérdezte, és a fia ellenőrzőjét mutatta.

– Tíz óra. – felelte a titkár. – De az igazgató úr...

– Muskotály Andrást nem szokták negyven percig megvárni! – Az ellenőrzőt a sarokban álló szemétkosárba dobta, és kifelé indult az előszobából. Az ajtóból visszaszólt a titkárnak: – Ja, a fiamat elviszem... egy iskolába! – Betette az ajtót maga mögött. Aztán bement András osztályába. Megállt az ajtóban, szemével intett a fiának, András vette a táskáját, biccentett az elképedt tanár felé, és szó nélkül kivonultak az iskolából. Amint a sarokról visszanéztek, a kapuban az iskolatitkár tördelte a

kezét, az iroda nyitott, emeleti ablakában pedig kővé meredten állt Tóbiás igazgató.

Csak formáság volt, hogy Muskotály András átkerüljön a megyeszékhely iskolájába. Ságrétről többen is jártak ide, ismerősként üdvözölték a fiút. Október közepén, az újság szombati mellékletében háromhasábos írás jelent meg: Tóbiás, a törpepapagáj. Írta: Muskotály András.

TÖKSI ÉS PUTTONY

(SZÜNIDEI TÖRTÉNET)

Amikor Kamaty Karcsi bejelentette, hogy őt Kamaty Karcsinak hívják, a szerkesztőség hangos röhögésben tört ki. Mindenkinek külön-külön, tagolva és érthetően elismételte a nevét. Amint a szerkesztő urak és Adélnyanya, az éltesedő titkárnő lenyelték könnyeiket és helyreparancsolták vigyorgóráncaikat, megkérdezték: – Szép, szép, de hogyan szólítsuk a kolléga urat?

– Kamaty Karcsinak! – válaszolt Kamaty Karcsi. A szeme se rebbent, ami a többieket arra intette, hogy az új kolléga maga a nagybetűs Sötét Ló, akitől a legsötétebb lóság is kitelik.

A nevét nem ejtették ki többet, a megszólítását kerülték, hivatalosan pedig nem emlegették. A háta mögött „az” volt a neve, esetleg egy mutogató hüvelykujj. Korcsmáros szerkesztő úr (egymás között: Korcs) aztán megadta Karcsinak a kegyelemdőfést. Ingajaratban volt éppen a nevét viselő intézmény és a szerkesztőség között, amikor az ajtóban belebotlott a riportútra induló Kamaty Karcsiba. Kedélyesen belekarolt, valójában belekötött:

– Te, fiú, ugye neked van olyan fura neved, egy kicsit olyan pikáns. Minek is hívnak? Töksi?

– Kamaty Karcsi! – felelte rezzenéstelen arccal Kamaty Karcsi, biccentett és továbblépegetett riportútján. A név azonban ottmaradt a szerkesztőségben, immár kipiszkálhatatlanul.

Karcsi sóhajtott, megcsinálta a riportot a kisváros érdemdús lótenyésztőjével, hazafelé menet pedig megbámulta a koldusasszonyt és a kutyáját az aluljáró lépcsőjén. Aztán a félig kész cikket a kukába hajította. – Töksi! – sóhajtott, és éjszaka álmatlanul forgolódott.

Másnap felkereste a városban élő neves régészt, a portré azonban tudálékos és papirosízű lett. Hazafelé útba ejtette az aluljárót, a koldusasszonynak aprópénzt vetett, a kutyának odaadta reggel összekészített tízóraiját. A portrét gondosan darabokra tépte. – Töksi vagyok! – merengett maga elé, és a sötétben vadakat álmodott.

Harmadik nap interjút készített az első osztályba szerződött közép-csatárral, az írás hányaveti lett és nyegle. Szinte menekült a csatár reklámnőkkel tapétázott legénylakásából, az aluljáró sarkánál leült a padra, sajnálkozott az asszony elkínzott vonásain és a kutya egykori jámborságán. – Elalázatosodott! – állapította meg, és örült, hogy megtalálta ezt a jó szót. Lesétált a folyócskához, amely itt már a kisváros szennyvizeit nagyrészt magába gyűjtötte, az interjú lapjaiból papírhajókat hajtogatott, a szürke, habos vízre tette őket, és a parton követte útjukat. A telefirkált lapok hamar szétfoslottak, legtöbbjük csak a kis zuhogóig bírta a trafik mögött, de az egyik papírhajó egész a húsüzem befolyójáig elevezett. Ott aztán belefulladt a véres szennylébe. – Szóval, Töksi vagyok! – szögezte le rezignáltan, és egész éjszaka maga elé bámult.

A következő nap reggelén céltalanul indult útnak, majd – nagyon is célzottan, – az állomás előtt, a téren kötött ki. Korán volt még, beállt a henteshez, tormás kolbászt reggelizett, közben kérdezgetett.

– Ja, a Julis meg a kutya? Azok már száz éve idejárnak. Amikor a Julis egyedül maradt, akkor lett a kutya. Tudja, az ember elszökött a gyerekekkel, ez meg, szegény hülye, kiült koldulni. – Az öreg hentes darálta a fasírtnak valót, ujjai között ki-kitüremkedett a marhapép. Karcsi a két kolbászvéget szalvétába csavarta, fizetett és kifordult az üzletből.

Az újságos aztán bizalmasan elsuttogta, hogy a Julis (ugye, így hívják?) nem is olyan akármilyen családból való, de akit a testvére kiforgatott, és most is az küldi naponta szegényt az utcára. Korábban volt egy papagája is, de azt egyszer egy kóbor macska... Bolond, kétségkívül bolond! Ugye, kért sportlapot is? – és a tegnapi újságot a maiak közé csempészte.

Karcsi a kutya tányérjába tette a kolbászvégeket: – Egyed, még meleg! – Az asszony morgott: – Oda a pénz való! – és szúrósan a Karcsi szeme közé nézett. Karcsi két papírpénzt is a fekete kötényre rakott, hogy megengesztelje Julis asszonyt, aztán a kutya felé intett: – Hát hiszen ő a családfenntartó, őt kell etetni! – A kutya köszönettel befalta a kolbászvégeket, a tányér porcelánszervizből visszaváltozott alamizsnástálkává.

Karcsi, akár a többi pályaudvari várakozó, aktatáskáját magához szorítva üldögélt a padon, és félszemmel a koldusasszonyt figyelte. Meg a kutyát. Gondolta, majd ha bejön a pesti vonat, akkor lesz aratás. De az emberek elsiettek a koldus mellett, még jó, ha bele nem rúgtak, vagy rá nem tapostak az elvékonyodott fehér meg a kis szőrös, fekete lábra.

Az ögyelgők között volt, aki megállt, a kutyára valami tréfásat mondott, Julisra szánnivalót. Azért dobtak is neki valamit.

Karcsi délben hozott két szép almát Julisnak, a kutyának meg egy féltényérnyi sajthéjat. Julis gyanakodva nézte a gyümölcsöket. – A zöccséges néha idadja a kukacost! – aztán az egyiket megette, a másikat a motyójába tette.

A hatórás nagyvonat után még bejött a kicsi, és amint a máléképű bakter bezárta az állomás vaskapuját, Julisék fölszedelőzködtek. Karcsi most látta, hogy milyen alacsony és formátlan az asszony. A hajdan-kék kötényruha egészen bebugyolálta. A fekete hárászkendőt szétterítette a földön, rárakta a motyóját, az állat pedig szó nélkül a motyó mellé feködött. A kutya ugyanolyan kicsi volt a kutyák között, mint Julis az emberek között. Az egyik mellső lábát fájósan emelte a hasa alá.

– Összetaposták, most aztán cipelhetem ezt is! – zsörtölődött a koldusasszony, gyakorlott mozdulattal összefogta a csücsköket, és a kendőt egy mozdulattal a hátára emelte. Az emeléstől meggörnyedt, aztán megindult a maga szerzette púppal hazafelé. A kutya két apró gomb szemében mintha valami örömféle csillant volna meg, amint a himbálózó, meleg kendőben beteg lábát nyaldosni kezdte.

– Mi a neve a kis puttonylakónak? – kedélyeskedett Karcsi.

– Kutya! Minek vóna neki más név! – azzal elbotorkáltak.

Karcsi lázas izgalommal sietett haza albérletébe. Már az úton fogalmazta a mondatokat, és formázta a bekezdéseket. A város jelképévé nőtt koldusasszonyról, aki titkos sorsot hordoz, és a közkedvelt kutyáról, aki bájával mindenkit meghódít. És apellált a cikk a városiak közismert segítő-készségére, és az idelátogatóknak programként ajánlotta a kettős látványosságot. Már csak cím kellett, sokat sejtető és blikkfangos. Aztán nagy elhatározással odakopogtatta az írás fölé: „Kolduskirálynő és uszkárfi.”

Egy kis baj volt a dologban, az a kutya ugyan sok fajtából tevődött össze, de uszkárvér egy csepp se szorult bele, Karcsi mégis remélte, a bozont eltakarja a pedigré hibáját. A másik az állat neve volt, névtelen kutya már mégsem pályázhat közszeretetre. Mivel neki magának sose volt kutyája, fogalma sem volt a kutyák névadási szokásairól. Emlékezett

viszont a délutáni különös, kendőbéli utazásra, és elnevezte a kutyát Puttonynak. Hogy a puttony a kendő volt, a kutya pedig legföljebb a puttony utasa, ez Karcsit nem zavarta.

A főszerkesztő nagyot nézett, amikor másnap reggel az új fiú zavart kézmozdulattal tolta elé az első cikkét.

– Hm, kedves Tök... szóval... tökéletesen feltalálta magát városunkban. A cikk ügyes, határozottan ügyes. Egy fotó azért elkelne még... – magyarázkodott zavartan.

Karcsi kézbe vette az ügyet, a fotóssal hozatott a hentestől két adag kolbászt az érintetteknek. A pesti gyors utasaival közölte, hogy filmet forgatnak Puttonyról, a város neves kutyájáról. Aki szerepelni akar a filmen, szórjon pénzt a kutya tányérjába. A hiúság győzött, a fillér hullott, Julis azt se tudta, hova kapkodja a fejét. Puttony, – nevezzük hát mi is így, – este csak pislogni bírt a jóllakottságtól.

Másnap megjelent a riport az újságban, egy kép Julisról, amint lehajtja a fejét, egy kép Puttonyról, amint fölemeli. És belenéz az olvasók szíve közepébe, és belelógatja a nyelvét a nagyvilágba, aligha lehetett neki ellenállni. Az aznapi újságot még napok múlva is keresték az olvasók, a koldustörténetet újra kellett szedni, a szombati szám teljes hátsó oldalát beborította Julis és a Puttony kutya története. A kisvárosiak a kivágott újságlapot eltették a házi archívumba. A családok vasárnap délután elsétáltak az állomás felé, megbámulták a százszor látott és közömbösen áltépett koldus Julist meg a kis csapzott ebet. A családfők maguk hajoltak le az egyre nagyobb, immár nem is zörgő, de zizegő pénzekkel, hogy mutassák érzékenységüket a nyomor és az elesettség iránt. A gyerekek összecsomagolták a déli ételmaradékot, és kis batyuitkat Puttony gondjaira bízta.

Karcsi nem nyugodott, összevásárolta a megmaradt újságpéldányokat, és kiragasztotta a város forgalmas pontjain: a buszállomáson az átutazóknak, a fagyaltosnál a nyalakodóknak. És persze a hentesnél, ahol már törzsvendég volt. (A zöldségeshez nem vitt, az továbbra is csak a férges almát küldte Julisnak.)

Aztán gondolt egyet, és felszállt a pesti gyorsra. Vagyis arra a vonatra, amelyik a pestieket hozta a városba. A fülkékben azokba az üveges tokokba, amelyek többnyire üresen árválkodnak, belecsúsztatott egy-egy lapot Julis és Puttony megható történetéből. Nem tett ő rosszat, egyetlen más város képét sem takarta el, csak az utasokat készítette fel a célállomás nagy látványosságára. A főkalauz ugyanebben a városban lakott,

dehogy dobatta ki a titkosan a vonatra került újságlapokat, még örült is, hogy részese lehet a nevezetes gazda és kutyája hírnevének.

Karcsi becsülete hamarosan megnőtt a szerkesztőségben, a híre pedig a városban. Az érdeemes lótenyésztő örömmel számolt be neki legújabb „kétéves nyeretlen” ménje első sikereiről. A neves régész beavatta egy avar sisakforgó rejtélyébe, amely váratlanul bukkant elő egy borospince bővítésekor. A középcsatázó érzékletesen számolt be Karcsinak az odavisszaszerződés zsákutcáiról és tévútjairól. Karcsi riportjai és interjúi az újságfaló nagyközönség ünnepi csemegéi lettek.

Amikor a következő tavaszon az ország másik végéből fiatal kolléga érkezett, és félszegen állt meg a szerkesztőségi szoba agyonfirkált nagyasztala és Adélnyanya vesébe látó szeme előtt, Karcsi volt, aki odalépett hozzá: – A nevem Kamaty, a fiúk Töksinek hívnak, röhögjél nyugodtan!

Hamarosan saját autón száguldozott „város és vidéke” között, elkerülte a pályaudvar nyüzsgő forgatagát, korábbi védeneci bizony ki is estek emlékezetéből. Aztán egy napon váratlanul meglátta saját elfakult újságcikkét egy öreg fatörzsön a stadion mellett. Elszégyellte magát és autójába ugrott, mint a villám száguldott a pályaudvarra, szinte belerohant az aluljáróba.

Julis és Puttony nem volt sehol. Körülszaladta a pályaudvart, hátha új, jobb helyet kerestek maguknak, de nem találta őket. A tér sarkait végigjárta, nyoma sem volt a kolduskirálynőnek és leghűségesebb alattvalójának. Szóba elegyedett a zöldségessel, az a vállát vonogatta: – Ki tudja ezeknél, ma vannak, holnap nincsenek! – és kötényével fényesíteni kezdte az almákat.

Karcsi rohant tovább, az újságos fontoskodó képpel bólogatott: – Eltűntek, eltűntek, de az emberek sok mindenfélét beszélnek. Azt tudja, hogy a Julis milliomos lett? Nem tudta?! Na, hát addig gyűlt a pénze, amíg a nővérétől megvette a kamrát és lakást csinált belőle. Azóta nem koldul, itt legalább is nem. Kér egy turflapot?

A hentes csóválta a fejét: – Bolond egy asszony volt az, amikor életében egyszer rámosolygott a szerencse, akkor se magával törődött. A kutyát, azt hordta folyton az állatorvoshoz! Pedig, mondja meg, nem mindegy annak az állatnak, hogy három lábon szalad, vagy négyen? – dupla adag tormát csapott a kolbász mellé, aztán visszavett belőle egy keveset.